

Zadeva C-298/23**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

8. maj 2023

Predložitveno sodišče:

Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel (Belgija)

Datum predložitvene odločbe:

4. maj 2023

Tožeča stranka:

Inter IKEA Systems BV

Tožene stranke:

1. Algemeen Vlaams Belang vzw, prvotožena stranka
2. S, T, U in V kot zastopniki vseh članov društva „Vlaams Belang“, ki nima pravne sposobnosti, ali „Vrijheidspartij“, drugotožena stranka
3. Vrijheidsfonds vzw, tretjetožena stranka

Predmet postopka v glavni stvari

Tožba, ki jo je na podlagi vabila z dne 22. novembra 2022 pri Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel (gospodarsko sodišče v Bruslju, katerega uradni jezik je nizozemščina, Belgija) vložila tožeča stranka in z njo predlagala, naj (1) sodišče ugotovi, da tožene stranke s tem, ko v svojih gradivih uporabljajo znak IKEA, protipravno kršijo pravice tožeče stranke do znamke, (2) se toženim strankam pod grožnjo denarne kazni odredi prepoved uporabe znamk IKEA in/ali identitete podjetja IKEA, (3) se sodba, ki bo izdana, objavi v nizozemskih in francoskih medijih, na spletni strani tožeče stranke in na spletnih straneh toženih strank ter (4) se uničijo uporabljena gradiva, in sicer vse skupaj z odškodnino.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Razlaga pojma „upravičen razlog“ v smislu člena 9(2)(c) Uredbe (EU) 2017/1001 o blagovni znamki Evropske unije in člena 10(2)(c) in (6) Direktive (EU) 2015/2436 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami ter tehtanje pravice do znamke in temeljne pravice do svobode (političnega) izražanja, vključno z uporabo politične parodije; člen 267 PDEU.

Vprašanja za predhodno odločanje

Ali je lahko svoboda izražanja, ki je zagotovljena s členom 10 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in členom 11 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, vključno s svobodo izražanja političnih mnenj in politične parodije, „upravičen razlog“ za uporabo znaka, ki je enak ali podoben znani znamki v smislu člena 9(2)(c) Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije ter člena 10(2)(c) in (6) Direktive (EU) 2015/2436 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami?

Katera merila mora nacionalno sodišče v primeru pritrdilnega odgovora na prejšnje vprašanje upoštevati, ko presoja ravnotežje med tema temeljnima pravicama, in kakšen pomen je treba pripisati posameznim merilom?

Ali lahko nacionalno sodišče upošteva zlasti ta merila in/ali obstajajo dodatna merila:

- o v kolikšni meri ima izjava komercialno naravo ali komercialni cilj,
- o v kolikšni meri so v razmerju med strankama pomembni konkurenčni motivi,
- o v kolikšni meri je izjava v splošnem interesu, družbeno upoštevna ali odpira razpravo,
- o razmerje med zgoraj navedenimi merili,
- o poznanost znamke, ki se uveljavlja,
- o obseg uporabe, ki pomeni kršitev, njeno intenzivnost in sistematiko ter stopnjo razširjenosti glede na območje, čas in obseg, in sicer tudi ob upoštevanju mere, v kateri je to povezano z izražanjem izjave,
- o v kolikšni meri izjava in njene spremljevalne okoliščine, kot sta opis izjave in njeno oglaševanje, vplivajo na ugled, razlikovalni značaj in podobo znamk, ki se uveljavljajo, v javnosti („oglaševalska funkcija“),

- o v kolikšni meri izjava pomeni lasten izvorni prispevek, in obseg, v katerem se poskuša preprečiti zamenjevanje, asociacije z znamkami, ki se uveljavljajo, ali vtis, da sta izjava in imetnik znamke komercialno ali drugače povezana („funkcija znamke kot označbe izvora“), in sicer tudi ob upoštevanju načina, na katerega si je imetnik znamke na področju oglaševanja in sporočanja ustvaril določeno podobo v javnosti in določen ugled?

Navedene določbe mednarodnega prava in mednarodna sodna praksa

Člen 10 EKČP.

Beneluška konvencija o intelektualni lastnini (v nadaljevanju: BÜGE), člen 2.20(2)(c) in (d).

Pariška konvencija z dne 20. marca 1883 za varstvo industrijske lastnine, člen 10bis(2).

Sodbe ESČP z dne 1. maja 2011, Faruk Temel proti Turčiji, točka 55; z dne 14. marca 2013, Eon proti Franciji, točka 59, in z dne 23. aprila 1992, Castells proti Španiji, točka 43.

Sodba Sodišča Beneluksa z dne 14. oktobra 2019, Damn Pérignon (št. A 2018/1/8).

Navedene določbe prava Unije in sodna praksa Unije

Uredba (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije, zlasti uvodna izjava 21 in člen 9(2)(c).

Direktiva (EU) 2015/2436 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami, zlasti uvodna izjava 27 ter člen 10(2)(c) in (6).

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člen 11.

Sodba z dne 12. novembra 2002, Arsenal Football Club (C-206/01, EU:C:2002:651).

Sodba z dne 23. marca 2010, Google France in Google (od C-236/08 do C-238/08, EU:C:2010:159), in sklepni predlogi v teh združenih zadevah (EU:C:2009:569).

Sodba z dne 21. oktobra 2010, Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620).

Sodba z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi (C-324/09, EU:C:2011:474), in sklepni predlogi v tej zadevi (EU:C:2010:757).

Sodba z dne 1. decembra 2011, Painer (C-145/10, EU:C:2011:798).

Sodba z dne 6. februarja 2014, Leidseplein Beheer in De Vries (C-65/12, EU:C:2014:49).

Sodba z dne 3. septembra 2014, Deckmyn in Vrijheidsfonds (C-201/13, EU:C:2014:2132).

Sodba z dne 27. februarja 2020, Constantin Film Produktion/EUIPO (C-240/18, EU:C:2020:118).

Sodba z dne 8. decembra 2022, Google (odstranitev povezav do domnevno nepravilne vsebine) (C-460/20, EU:C:2022:962).

Navedene nacionalne določbe

Člen 1382 Burgerlijk Wetboek (civilni zakonik).

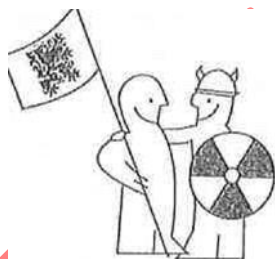
Člen VI.104 Wetboek van economisch recht (gospodarski zakonik).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

1. Zadeva se nanaša na to, da naj bi Vrijheidspartij v politični kampanji politične stranke v skladu z zatrjevanjem tožeče stranke nedovoljeno uporabila znane znamke IKEA in identiteto podjetja IKEA. Šlo naj bi za besedno znamko Beneluksa IKEA, ki je bila 29. januarja 1971 pod številko 503696 registrirana za blago razreda 20 (pohištvo), besedno znamko Beneluksa IKEA, ki je bila 12. oktobra 1976 pod številko 615831 registrirana za blago razredov 11 (med drugim svetila), 24 (tekstilni izdelki) in 27 (preproge), besedno in figurativno znamko Beneluksa , ki je bila 27. februarja 1987 pod številko 692230 registrirana za zelo širok opis blaga in storitev ter besedno znamko Unije IKEA, ki je bila 1. oktobra 1998 registrirana za zelo širok opis blaga in storitev. Podjetje IKEA je v javnosti znano zaradi sestavov pohištva „naredi sam“, s priloženimi navodili. Opisuje se kot „ena najbolj znanih znamk na svetu“, česar tretjetožena stranka ne prereka.
2. Vrijheidsfonds meni, da je mogoče navdih za potrebno reformo azilne in migracijske politike v Belgiji črpati iz švedske koalicijske pogodbe. Politična stranka Vlaams Belang je 14. novembra 2022 medijem in javnosti predstavila svoj IKEA načrt. Z naslovom načrta „Immigratie Kan Echt Anders“ (Priseljevanje je mogoče resnično urediti tudi drugače) (kratica: IKEA) se v skladu s trditvami tretjetožene stranke z zabavnim in parodističnim sklicevanjem na znamko IKEA predlaga „švedski paket“ ukrepov na področju migracij. Tretjetožena stranka trdi, da je bil načrt kot znana navodila podjetja IKEA predstavljen kot sestav IKEA ali

navodilo s 15 predlogi zato, da bi lahko belgijska vlada takoj začela obravnavati to problematiko.

3. Načrt je bil objavljen in razširjen z naslednjimi sredstvi:
  1. tiskovno konferenco, pri kateri je oseba S predstavila načrte kot „paket za sestavljanje“ švedskega pohištvenega giganta. Na prvi strani elektronske predstavitve je pojem „IKEA načrt“ prikazan tako, da se ujema z besedno in figurativno predstavitvijo znamk podjetja IKEA, pod tem prikazom pa je naveden naslov „Immigratie Kan Echt Anders“:

V načrtu je s pomočjo (malce provokativnih) slik, na katerih so figure, ki so take kot figura podjetja IKEA, ter tipične modrorumene barve švedske zastave in podjetja IKEA naštetih 15 političnih točk.*

* Na naslednji sliki je navedeno: „1. OMEJIMO ZDRUŽEVANJE DRUŽIN [...] 15. SOCIALNO POMOČ UPRAVIČENCEV DO SUBSIDIARNE ZAŠČITE JE TREBA OMEJITI NA ABSOLUTNI MINIMUM [...]“.

2. Oseba S je med to polurno tiskovno konferenco razložila ta načrt s 15 točkami, pri čemer se je – zaradi načina, na katerega je (po mnenju toženih strank malce humorno oziroma provokativno) parodistično uporabila znake, ki se ujemajo z znamkami podjetja IKEA, – pogosto sklicevala na švedskega pohištvenega giganta in švedsko poreklo načrta, pri čemer je to po mnenju tretjetožene stranke storila na zabaven način. S tem je po mnenju tretjetožene stranke poudarila razliko, ki obstaja med delovanjem zadevne politične stranke in dejavnostmi švedskega pohištvenega podjetja, in sporočila, da je samoumevno, da podjetje IKEA nikakor ne sodeluje pri političnem načrtu te politične stranke niti ga ne podpira. Poleg tega je oseba S, medtem ko je sedela ob evropski in švedski zastavi, med drugim izjavila: „Zato danes tu kot politična stranka Vlaams Belang predstavljamo naš **IKEA NAČRT**. Naš **IKEA NAČRT** ne pomeni Ingvar Kamprad Elmtaryd in Agunnaryd – se opravičujem za mojo švedščino –, kar kratica **IKEA** pomeni v resnici. **IKEA** za nas ne pomeni švedskega proizvajalca lepega pohištva, ampak: ‚Immigratie Kan Echt Anders‘. [...] Ta belgijska vlada lahko takoj izvede ta ‚paket za sestavljanje‘. [...] Zanimivo je, da gre za švedske politične ukrepe [...] in so ti skladni z okvirnimi določbami Evropske unije. To pomeni, da dejansko želimo izvesti le minimalne ukrepe, ki nam jih nalaga Evropska unija. To je bistvo tega **IKEA NAČRTA**. [...]“
3. Tiskovna konferenca in predstavitev sta bili dopolnjeni s političnim načrtom v bolj pisni obliki, ki je dostopen na spletni strani. Ta dokument v primerjavi z zgoraj opisano kratko predstavitevijo ne vsebuje nobenih drugih sklicevanj na podjetje IKEA:

7. GEEN MAXIMALE TERMIJN VAN 2 MAANDEN OM ASIELZOEKERS VAST TE HOUDEN

"In een studie zal de Zweedse wetgeving worden getoetst aan de EU-wetgeving, en zullen wetswijzigingen en andere maatregelen worden voorgesteld om de rechten van asielzoekers zoveel mogelijk wettelijk te beperken"⁵³, aldus het Tijd-akkoord.

Een belangrijke beperking naar Europees recht is de mogelijkheid om asielzoekers gedurende een bepaalde periode tijdens de asielprocedure vast te houden⁵⁴. Dit bijvoorbeeld om de identiteit vast te stellen, in geval van risico op onderduiken, omdat er redelijke gronden zijn om te oordelen dat een nieuw asielverzoek werd ingediend om een terugkeerbesluit te omzeilen, ... De mogelijkheden en voorwaarden hierop zijn op Europees vlak strikt geregeld. Nochtans slaagt de Belgische wetgever erin om nóg strenger te zijn dan strikt gezien noodzakelijk is op EU-niveau.

De Belgische wetgeving beperkt de termijn waarbij een asielzoeker vastgehouden mag worden namelijk tot maximaal 2 maanden⁵⁵. Deze termijn is meerdere malen verlengbaar tot in totaal maximaal 6 maanden⁵⁶.

Het Europees recht vereist geen strikte maximale termijnen, maar legt enkel op dat de bewaring een zo kort mogelijke termijn dient te beslissen⁵⁷. De maximumtermijnen die de Vreemdelingenwet bevat kunnen dus geschrapt worden.

→ Aanpassen artikel 74/6, §4, vierde tot zesde lid van de Vreemdelingenwet door de maximumtermijn(en) te schrappen en erin te zetten dat het een redelijke termijn moet zijn.

⁵³ Tijd-akkoord/akkoord dd. 14 oktober 2022 (vijfde vertaling).

⁵⁴ Deze redenen zijn bepaald in artikel 8, [3] van de Opvangrichtlijn.

⁵⁵ Artikel 74/6, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

⁵⁶ Artikel 74/6, § 1, zesde lid van de Vreemdelingenwet.

⁵⁷ Artikel 9, [1] van de Opvangrichtlijn.

IKEA-PLAN

16

4. O tiskovni konferenci se je poročalo na družbenih medijih zadevne politične stranke.

Bistvene trditve strank postopka v glavni stvari

4. Vrijheidspartij se pred sodiščem v veliki meri strinja s presojo tožeče stranke glede zakonodaje o znamkah. Poznanost znamk podjetja IKEA naj bi uporabila le zato, da bi poudarila svoje sporočilo in poskrbela za to, da bi bilo to sporočilo bolj znano in razširjeno.
5. Vrijheidspartij trdi, da se lahko sklicuje na „upravičen“ razlog za uporabo znamk podjetja IKEA.

6. Nobena od strank ne prereka, da gre za znane znamke. Tretjetožena stranka (Vrijheidsfonds) priznava, da te znamke uporablja brez privolitve tožeče stranke in da je zadevno kampanjo vodila v imenu in za račun društva Vlaams Belang, ki nima pravne sposobnosti, oziroma v imenu in za račun članov njegove uprave.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

7. Pravica do znamke je industrijska ali intelektualna lastninska pravica, ki je priznana kot temeljna pravica in jo med drugim varujeta člen 1 Dodatnega protokola k EKČP in člen 17(2) Listine.
8. Vendar pravica do znamke ni absolutna. Imetniku znamke je treba uveljavljanje te pravice zaradi varovanja njegovih posebnih interesov dopustiti le v primerih, v katerih bi ali bi lahko to, da bi tretja oseba uporabila ta znak, vplivalo na funkcije te znamke. S temi funkcijami so mišljene funkcija znamke kot označbe izvora, investicijska in oglaševalska funkcija. Predložitveno sodišče se v zvezi s tem sklicuje na sodbo Google France in Google.
9. Poleg tega je varstvo pred tem, da bi se znamka uporabila za drugo blago ali storitve, omejeno s tem, da se lahko tretja oseba sklicuje na upravičen razlog. Tudi če hoče tretja oseba s tem, ko jo uporablja, (očitno) na nepošten način izkoristiti poznanost znamke ali celo vpliva na ugled znamke s tem, da se znamko začne povezovati z izjavami, ki negativno vplivajo na njeno podobo v javnosti, se lahko ta tretja oseba morda še vedno sklicuje na upravičen razlog.
10. Tej izključni pravici imetnika znamke nasproti stoji svoboda izražanja domnevnega kršitelja. Tudi ta svoboda ni absolutna, ampak jo je mogoče omejiti, med drugim, da se zavarujejo dobro ime ali pravice drugih, vključno zlasti s pravicami do znamke.
11. Ko gre za izjave v okviru političnega diskurza, ESČP priznava najvišjo možno stopnjo varstva svobode izražanja: „*Svoboda izražanja ima še posebej veliko vrednost za politične stranke in njihove aktivne člane, pri čemer morajo biti posegi v svobodo izražanja politika, zlasti če je član opozicijske stranke, predmet stroge presoje [ESČP].*“ Predložitveno sodišče se v zvezi s tem sklicuje na sodbe ESČP z dne 1. maja 2011, Faruk Temel proti Turčiji, točka 55; z dne 14. marca 2013, Eon proti Franciji, točka 59, in z dne 23. aprila 1992, Castells proti Španiji, točka 43.
12. Zato je pravico do znamke mogoče omejiti s svobodo izražanja, prav tako pa je to svobodo mogoče omejiti s pravico do znamke. Nacionalno sodišče mora opraviti tehtanje teh dveh pravic, pri čemer (i) je zaželeno, da se določijo merila, ki jih je treba pri tem upoštevati, in (ii) so posegi, celo po tehtanju vseh interesov, na podlagi sodne prakse ESČP skoraj nemogoči.
13. V skladu z različnimi viri (med drugim uvodno izjavo 21 Uredbe (EU) 2017/1001, uvodno izjavo 27 Direktive (EU) 2015/2436 in sodbo Constantin Film

Produktion/EUIPO, točka 56) je treba izključne pravice imetnika znamke – in posledično „upravičen razlog“ – razlagati tako, da se zagotovi dosledno spoštovanje svobode izražanja. Poleg tega Sodišče v različnih zadevah v zvezi z znamkami zastopa stališče, da je treba svobodo izražanja razlagati široko (glej zlasti sklepne predloge v zadevah Google France in Google, točki 102 in 103, in L'Oréal in drugi, točka 45). Industrijske pravice naj ne bi imele samodejno prednosti pred svobodo izražanja. V primeru kolizije enakovrednih pravic v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča (glej sodbi Padawan, točka 43, in Painer, točka 132) vedno velja pravilo, da mora nacionalno sodišče ob upoštevanju vseh okoliščin posameznega primera zagotoviti pravično ravnotežje. V tej fazi postopka ni jasno, katere okoliščine je treba pri tem upoštevati, kadar gre za vprašanje upravičenega razloga in parodije na področju prava znamk.

14. Kot usmeritev se lahko uporabi razlaga v sodbi Leidseplein Beheer in De Vries, ker je lahko v skladu s to sodbo svoboda izražanja (vključno s politično parodijo) vsekakor upravičen razlog. Vendar v tej sodbi ni podrobne razlage. Zato je treba predložiti vprašanje za predhodno odločanje v zvezi s tem, katere okoliščine lahko nacionalno sodišče upošteva pri tehtanju interesov in kakšen pomen ima vsako posamezno merilo.
15. V pravni teoriji se je poskusilo uskladiti merila, ki se lahko upoštevajo pri presoji obstoja pravičnega ravnotežja. Ta merila bi bila lahko: poslovna narava ali cilj izjave; splošni interes; družbena upoštevnost in pomen nameravane razprave; obseg in intenzivnost škode zaradi izjave; poznanost uporabljene pravice; stopnja širjenja izjave; vprašanje, ali se z uporabo nepotrebno vpliva na ugled znamke; obseg, v katerem se poskuša preprečiti zamenjevanje.
16. Sodišče Beneluksa se je v sodbi Damn Pérignon (o umetniški svobodi kot upravičenemu razlogu) odločilo za zelo široko razlago tega upravičenega razloga v korist svobode izražanja. Za tak razlog naj ne bi šlo le, kadar tretja oseba izrecno namerava škoditi imetniku znamke. Pri (umetniški ali politični) parodiji naj bi šlo kvečjemu redko izključno ali predvsem za namen škodovanja, saj naj bi bil namen parodije v običajnih okoliščinah zlasti podati umetniško ali politično izjavo. Pravni teoretiki so močno kritizirali to odločitev, ta razlaga pa je verjetno tudi v nasprotju s pravom Unije, saj v skladu z njo ni mogoče upoštevati vseh pomembnih okoliščin posameznega primera, ker je odločilno merilo le namen škodovanja.
17. Predložitveno sodišče ugotavlja:
  - Sodišče je v sodbi Deckmyn in Vrijheidsfonds široko razlagalo pojem parodije: dovoljena naj bi bila tudi parodija „z“ delom (ali znamko). Drugih meril, kot so posnemanje dela, z nekaterimi razlikami, ter ustvarjanje humorja ali posmeha, naj ne bi bilo. Postavlja se vprašanje, ali je treba ta pristop k avtorskim pravicam uporabiti tudi za znamke in, če je odgovor pritrdilen, pod katerimi pogoji.

- V zakonskih pobudah, vloženi v okviru reforme zakonodaje o znamkah iz leta 2016, in tudi v uvodnih izjavah zakonskih besedil je močno poudarjeno, da mora biti uveljavljanje pravice do znamke povsem v skladu s pravico do svobode izražanja; zakonodajalec pa ne pojasni, pod katerimi pogoji mora biti zagotovljena ta skladnost.
  - Tudi v sodni praksi Sodišča o zadevah v zvezi z znamkami se zagovarja široka razlaga svobode izražanja. Pravica do znamke naj bi bila pravica ekonomskega reda, ki naj ji ne bi bilo treba preseči tega, kar je potrebno, da se zavarujejo funkcije znamke. To je izraženo v sodbi Leideplein Beheer in De Vries: upravičen razlog naj ne bi bila nujnost, ampak naj bi se navezoval tudi na subjektivne interese domnevnega kršitelja in iskanje pravičnega ravnotežja. V sodbi ni pojasnjeno, katera merila za to veljajo v okviru svobode izražanja.
  - V (skromni) belgijski sodni praksi se pojem upravičenega razloga praviloma (kot nujnost ali s preizkusom alternativ) razlaga zelo ozko, kar ob upoštevanju sodne prakse Unije ne more obstati. Belgijska sodna praksa je v nasprotju s pristopom nizozemske sodne prakse in se tudi v belgijski in nizozemski pravni teoriji v veliki meri zavrača. Sicer je ta skromna belgijska sodna praksa izšla pred sodbo Damn Pérignon.
  - S sodbo Damn Pérignon je bilo, kot je izraženo v pravni teoriji, pojasnjeno bore malo. V skladu z njo je odločilno merilo namen škodovanja imetniku znamke, s čimer ravno ne dopušča upoštevanja vseh pomembnih okoliščin posameznega primera. Zato nejasnost ostaja. Poleg tega se odgovor v sodbi Damn Pérignon nanaša le na svobodo umetniškega izražanja. Postavlja se vprašanje, ali morajo za svobodo političnega izražanja veljati druga merila.
18. Predložitveno sodišče meni, da je glede na pomen tehtanja svobode izražanja in pravice do znamke primerno Sodišču predložiti vprašanja za predhodno odločanje.
  19. Pri tem je primerno, da se vprašanja oblikujejo odprto. Sodišče je pred kratkim izdalo sodbo o tehtanju varstva osebnih podatkov in pravice do pozabe na eni ter pravice do svobode izražanja, vključno s pravico do prejemanja informacij, na drugi strani. Sodišče se je navezalo na sodno prakso ESČP in je nacionalnemu sodišču pojasnilo, katera merila je treba upoštevati; postavlja se vprašanje, ali tudi v obravnavanem primeru veljajo ta in/ali druga merila (glej sodbo Google (odstranitev povezav do domnevno nepravilne vsebine), C-460/20, točka 20).
  20. V obravnavanem primeru se vprašanja nanašajo na razlago člena 9(2)(c) Uredbe (EU) 2017/1001 in člena 10(2)(c) Direktive (EU) 2015/2436. Če gre za razlago določbe, ki jo vsebuje tako Direktiva (EU) 2015/2436 kot tudi BÜGE (s katero je bila prenesena ta direktiva), je Sodišče izključno pristojno za enotno dejansko in pravno razlago.